

✓ HANA PONICKÁ
OŠTOPLÍKOVÍ,
KÝM DO ŠKOLY
NECHODIL

↓ OŠTOPLÍKOVÍ, KÝM DO ŠKOLY NECHODÍ

Copyright © Hana Ponická, dedičia

Illustrations © Božena Plocháčková, dedička

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-5792-9

✓ Hana Ponická **O ŠTOPLÍKOVÍ,**

**kde bol a čo robil,
kým do školy
nechodil**

ilustrovala Božena Plochánová

slovart

Štoplíkove prvé príbehy

Prvé rozprávanie o tom, ako Štoplík z fľaše vyskočil

Stalo sa v jeden pochabý aprílový deň: pršalo i snežilo, vietor zavýjal i slnko svietilo. I diali sa samé čudá, a to nielen vonku pod oblohou, ale aj dnu medzi múrmi domov.

V jednom dome na polici v komôrke sa rozfrflalo víno vo fľaši:

– Bří! Načisto tu splesniem. Ako dlho ma ešte v tej starej fľaši nechajú?

– Čooó? – prskla zlostne fľaša, – ja, a stará? Ty si staré, a aké staré! Už iba ak na ocot súce!

– Čooó? Ja, a na ocot? Ty, ty, počkaj len, hneď do teba tak fúknem, že sa na márne kúsky rozletíš!

Čo povedalo, spravilo. Začalo vo fľaši fúkať, peniť sa. Nadvihlo aj štoplík v hrdle fľaše. Prskot rozbúreného vína ho zobudil. Chvíľu počúval, no keď ho to zunovalo, hop! – vyskočil z fľaše, z ktorej sa víno hneď rozlialo po polici i dlážke.

Vyskočil tak prudko, že preletel oblúkom cez pootvorené dvere komôrky do kuchyne, z kuchyne do predsienky a dopadol rovno na stolík pred veľké zrkadlo.

Na tom stolíku ležal práve roztvorený obrázkový časopis Pre naše deti a Štoplík v ňom uvidel nakresleného psíka Krasokorčuliara.

– Hm, – poškrabal sa za ušami, – milý je tento ucháň! Nuž ale ani ja nie som horší, – povedal a pozrel sa na seba do zrkadla. – Prečo by aj mňa nemohli takto pekne nakresliť?

Viete si predstaviť, ako sa zľakol pán redaktor, ktorý sa práve chystal do redakcie a chcel sa pred zrkadlom učesať... Najprv si myslel, že sa mu dačo sníva alebo má horúčku. Chytil sa za čelo, zažmúril na chvíľu oči, pretrel si ich, znovu otvoril: ale Štoplík, ozajstný živý Štoplík tam ďalej stál a díval sa do zrkadla na seba i na pána redaktora.

– Prečo by aj mňa nemohli takto pekne nakresliť? – zopakoval nástoľčivo Štoplík svoju otázku. (On sa veru vôbec nezľakol.)

Ale pán redaktor – hrebeň v ruke, lebo sa od prekvapenia ani pohnúť nevedel – sa len ďalej vyjavene díval na Štoplíka. No už sa aj trochu usmieval, lebo ten malý Štoplík sa mu začínal páčiť: Hľa, aký malý noštek má, taký dohora, o akých vravia, že do nich naprší, keď prší. A tie malé ústočká, nôžky, rúčky! Práve sa nimi podoprel v bokoch a tak sa vykrúcal pred zrkadlom.

– Prečo by aj mňa nemohli takto pekne nakresliť? – zopakoval Štoplík otázku do tretice, no tentoraz už trochu netrpezlivo.

Pán redaktor si pomyslel: To by bolo niečo pre naše deti! Nesmiem ho pustiť! Také čudá priletia, odletia, že ani nezbadáš!

Preto Štoplíkovi rýchlo odpovedal:

– Samozrejme, že môžeme, hneď ťa dáme nakresliť, nech ťa spoznajú všetky naše deti. Hneď pôjdeme k pani maliarke, ktorá kreslí a maľuje pekné obrázky – aj psíka Krasokorčuliara nakreslila ona!

Musel hneď Štoplíkovi vysvetliť, čo je to krasokorčuliar.

Nato však Štoplík zvesil hlavu:

– Ale ja nie som krasokorčuliar. Ja som len obyčajný Štoplík.

– Neboj sa, pani maliarka ani psíka nenakreslila preto, že sa vie korčuľovať, ale preto, lebo rozveseľuje deti.

– No, to je dobre, – zaradoval sa Štoplík. – Aj ja som rád, keď je veselo. V tej starej fláši bolo neveselo, ja sa do nej už nikdy nevrátim, ani do tej, ani do inej, však nemusím? – pozrel skúmavo na pána redaktora.

– To by si už ani nesmel, a ja ti to ani nedovolím, – povedal pán redaktor. – To by bol smutný koniec. A vieš, smutné konce deti nemajú rady. Rozprávkam, ktoré sa končia smutne, deti ani neveria.

– Ako to viete? – opýtal sa Štoplík.

– Nuž, ja robím časopis Pre naše deti, a tak viem, čo sa im páči alebo nepáči. Ony nám píšu.

– A veľkí veria rozprávkam so smutným koncom? – Štoplík bol ďalej zvedavý.

– Tí skôr, – povedal pán redaktor.

Keď sa pán redaktor pekne učesal, vzal si plášť i tašku. Do tašky vložil aj Štoplíka, lebo bolo chladno. Štoplík bol nahý a k pani maliarke, čo kreslí do časopisu Pre naše deti, bolo dosť ďaleko.

Nuž takýto zázrak sa stal v ten pochybý aprílový deň v byte pána redaktora, ktorý Štoplíka uvidel prvý. Vlastne ani nie zázrak, keď sa to práve jemu prihodilo: lebo redaktorom, redaktorkám, a vôbec ľuďom, ktorí píšu a kreslia rozprávky, sa všakovaké čudá stávajú. Kto neverí, nech k nim beží a nech sa ich opýta.

Druhé rozprávanie o tom, ako a kto Štoplíka vyobliekal

Pani maliarka bývala na najvyššom poschodí najvyššieho domu v meste.

Pán redaktor, ktorý písal rozprávky, sa k nej vyviezol výťahom so Štoplíkom v taške.

Položil tašku s tajuplným úsmevom na pracovný stôl. Na stole boli vázy s tenkými i hrubými štetcami, farby v mištičkách, všakovaké fľašky, ceruzky, čisté i pokreslené papiere, veľa výkresov: tie boli kade-tade v izbách aj pri stenách, aj na stenách, na stolíkoch i pod stolíkmi, na stojanoch i pri stojanoch na zemi.

To všetko uvidel aj Štoplík, keď sa z otvorenej tašky vykotúlal na stôl. Pani maliarke sa Štoplík hneď zapáčil. Nič jej nebolo treba povedať. Hneď chcela Štoplíka kresliť.

Sadla si za stôl, položila pred seba hárok čistučkého papiera. Štoplíka usadila na velikánsky kus gummy pred seba na stôl, aby sa mu mäkko sedelo.

Vzala ceruzku, chcela začať – ale vtom pokrútila hlavou:

– Nie veru, takto bez ničoho, len ako si z fľaše vyskočil, tá predsa nemôžem nakresliť! To by nebolo slušné ani pekné.

Aspoň čiapočku ti prikreslím na hlavu.

Štoplík zatľapkal rukami, o tom sa mu ani nesnívalo! S čiapkou bude parádny!

Ale akú čiapočku? Pani maliarka nakreslila až sedem čiapočiek, aby si Štoplík vybral: jedna bola červená s brmbolcom a na uši, aké nosievajú celkom malé deti, druhá bola baretká, tretia čiapka so šiltom; potom nakreslila šoférsku čiapku s veľkými klapkami na uši; potom aj veľkú hrubú baranicu, aj letný slamený klobúk – a nakoniec námornícku čiapku so stužkami naboku.

Štoplík mal z čoho vyberať.

– No tak, už si vyber! – súrila ho maliarka, keď vyberal-preberal a nič nevybral.

Všetky čiapočky sa mu pozdávali. Naostatok sa mu však predsa len najväčšmi zapáčila námornícka.

Už ho tu v nej aj máte! Ako sa vám páči?

Veru sa aj sám sebe zapáčil, keď mu maliarka podala zrkadlo. A ešte viac, keď mu ukázala obrázok, ktorý nakreslila!

Hej, lenže z nášho Štoplíka sa vyklúľ taký, o akých sa vraví: Podaj mu prst, uchmatne ti ruku.

Keď už mal čiapočku, zachcelo sa mu ďalšej parády.

– Pani maliarka, prosím si ešte nohavičky, aké nosia chlapci, veď aj ja som chlapček! – poprosil.

Maliarka znovu vzala ceruzku do ruky – a už mal Štoplík prikreslené aj pekné nohavičky. Potom mu prikreslila ešte topánky so šnúrkami.

Keď už bol obrázok hotový, Štoplík posmutnel. Díval sa raz do zrkadla, raz na obrázok a bol nespokojný.

– Keď ja som pekný len na obrázku, – povedal. – Ale v zrkadle som nahý, nemám ani čiapku, ani nohavičky, ani, ani... – rozplakal sa, plakal a plakal. A prestal plakať, až keď mu pani maliarka s pánom redaktorom prisľúbili, že ho podľa obrázka aj vyobliekajú.

No kde dostať oblek pre Štoplíka?

Obišli všetky obchody so šatami pre deti. Lenže také maličké, aké by bol Štoplík potreboval, nikde, nikde nemali. Obišli aj všetky hračkárske obchody. Tam mali také i onaké šatočky pre bábiky, no pre Štoplíka, ktorý chcel námornícke oblečenie a nič iné, sa veru ani v obchodoch s hračkami nič nenašlo.

Boli už ustatí od chodenia, tak si šli sadnúť do redakcie a tam začali vymýšľať, ako zadovážiť Štoplíkovi námornícky oblek podľa maliarkinho obrázka. Nakoniec vymysleli toto: maliarka dala obrázok do časopisu a redaktor pod obrázok napísal:

„Milí naši čitatelia a čitateľky! Potrebujeme takýto oblek pre Štoplíka! Kto z vás je taký šikovný, že by ho vedel ušiť, nech to spraví a pošle oblek do redakcie. Každého odmeníme knižkou. A keď príde viac oblekov, Štoplík bude mať toľko námorníckych šatočiek, že mu na viac rokov vystačia a bude stále pekný.“

Pod oznamom boli Štoplíkove presné miery.

O dva týždne prišlo do redakcie veľa, veľa balíčkov. Mnoho dievčat i chlapcov ušilo námornícke šatočky pre Štoplíka. Pán redaktor urobil v priečinku miesto pre všetky. Keď do jedných Štoplíka obliekli, povedal mu:

– Ostatné budeš mať v redakcii. Až zoderieš jedny, prídeš si vziať ďalšie.